

Son Baharım

– Melek Taguşar · 23 Ekim 2011

Şimdi biterse daha kolay olacak...

Son sözüydü ve gitti.

Giderken benden götürdüklerini fark etmeden.

Haince bir gidişti.

Sevgimden öte gururum olmalıydı karşısın da.

Çok zordu. Ama başarmalıydım.

Karşı koymalıydım ona. Kızgınlığımdan utandım.

Yakışmadı bana.

Gözlerimden akan yaşları görseydi acır mıydı?

Benim onu hissettiğim gibi;

o da beni hisseder miydi?

İçindeki çığlıkları duymadım sesinde.

Oysa benim sesim titredi çığlıklarımın önce.

'Yazmak sessiz çığlık atmaktır' ...

Yine de duymasın iç uğultularımı.

Hiç hesapta yokken gidişi.

En büyük yıkılışım oldu bilemedi.

Şimdi yarım kaldı her şey.

İçtiğim sigara, gözümdeki yaşlar,

dinlediğim şarkılar...

Hepsi yarım.

Kendimi tamamlayamadım bir türlü.

Gidişine ortak olamadım.

Dedim ya her şey yarım.

İnancımı yitirdim.

Şimdi onun bana verdiği en büyük ödül buydu.

İnançsız olmak.

En güzel an da her şey değişebilirmiş.

Ve bunu öğrendim gidişinin ardından.

“Bana giderken seni unutmayacağım” dedi.

Unutmak mümkün olsaydı.

İlk yere düştüğüm anı unutturdum.

Şimdi en büyük düşüşlerdeyim.

Bu sefer kanayan ellerim değil.

Tenimdeki o masum kokun.

Bir türlü diyemiyorum yüreğime gitti diye.

Gittiğini bildiğim halde...

Bize bunu yaptığım için hiç;

affetmeyeceğim kendimi dedi.

Yalan söyledi.

İnsan kendini elbette affeder.

Biz olsaydık eğer böyle gitmezdin.

Artık ‘sen’ ve ‘ben’ varız.

İki yabancı.

Aslında birbirimizi hiç tanımamıştık.

Kim olduğumuzu nerden geldiğimizi...

Bilmiyorduk.

Şimdi en yakışan bize unutmamak dediğin gibi.

Tatlı hoş bir anı olmak.

Sen beni her hatırladığın da gülümseyeceksin.

Ben seni her hatırladığım da şiirler yazacağım gözyaşlarımla...

Hoşça kal son 'baharım.